

Vilhelmine var den, der først kom til sig selv. Da hun hørte Betjentens Stemme, stod hun op. I sin Frygt for, at Døren skulde blive sprængt, bestemte hun sig til at flygte ad Køkken-trappen.

Det lykkedes hende ogsaa at slippe uset bort. Paa samme Tid som hendes Mand under rasende Modstand, tilsidst med bundne Hænder, blev ført ned til en Vogn, der i Hast var skaffet tilveje for at bringe ham paa Hospitalet, sad hun vel forvaret i en anden Vogn paa Vej til sit Hjem og havde allerede gjort sig det klart, paa hvad Maade hun sikrest kunde redde sig ud af Affæren uden at blive kompromitteret. Saa snart hun fra Politiet havde modtaget Underretning om, hvad der var sket, vilde hun ringe sin Far op, for at han kunde instruere Pressen.

Endnu samme Eftermiddag naaede Ulykkesbudskabet til Familien i Dronningens Tværgade ved en Telefonmeddelelse fra Asmus Hagen. Efterretningen gjorde et forfærdende Indtryk paa Jytte, der altid havde holdt af sin Fætter trods alle hans Svagheder. Men haardest blev Fru Bertha ramt. Hun sad længe rædselsslagen med Hænderne i Skødet, ude af Stand til at tale. Og paany saae hun i Tankerne den gamle Grandtante stige op af sin Grav derovre ved Storeholt og hørte hendes mørke Stemme udslynge den bibelske Trusel:

„Hævnen hører mig til!“

IX

I Mørke og graa Taage mødtes to Mænd paa Landsbyens Gade og faldt i Snak.

Den ene, hvis dobbelthagede Maaneansigt oplystes af Gløden fra en Cigar, var den lille lavbenede Jørgen Mosegaard, Amds-raadsmedlem og Sparekassedirektør, gennem mange Aar den selvskrevne Ordstyrer og Leve-Udbringer ved alle Møder paa Egnen. Den anden, som bar en Lygte i en Snor, var Pastor Johannes Gaardbo. Han kom fra et Sygebesøg hos en fattig Familie, der boede i en Rønne langt ude i Overdrevet.

De to Mænd havde ikke talt længe med hinanden, før de kom